

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **J. K.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 159473/2013 ze dne 2. 12. 2013, ve věci ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 159473/2013 ze dne 2. 12. 2013 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku č. j. MMFM 98665/2013 ze dne 19. 8. 2013. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl zamítnut návrh Mysliveckého sdružení Nošovice - Lhoty, o. s., jako uživatele honitby na ustanovení žalobce mysliveckým hospodářem v honitbě „Nošovice – Nižní Lhoty“ (dále jen „honitba“).

Žalobce nesouhlasí s tím, že správní orgány zamítly návrh uživatele honitby na ustanovení žalobce mysliveckým hospodářem, protože nesplňuje podmínku

bezúhonnosti. Správní orgány dle žalobce nesprávně dovodily, že mají-li právo při posuzování bezúhonnosti mysliveckého hospodáře vyžádat si dle ustanovení § 35 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“) opis z evidence Rejstříku trestů, pak je tím myšleno uplatnění stejného pravidla při posuzování bezúhonnosti jako u myslivecké stráže dle ustanovení § 12 odst. 5 zákona o myslivosti. Žalobce namítá, že odsouzení bylo zahlazeno, proto se na něj hledí, jako by odsouzen nebyl, a že nespáchal žádné přestupky na úseku myslivosti. Je tedy ve smyslu ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti osobou bezúhonnou. Pokud správní orgán prvního stupně a žalovaný k zahlazení odsouzení nepřihlíдели, překročili zákon, neboť na žalobce měli hledět jako na kandidáta bezúhonného ve smyslu ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti. Toto ustanovení přímo odkazuje na ustanovení § 12 odst. 4 téhož zákona, vztahujícího se k podmínkám pro ustanovení myslivecké stráže. Přitom podmínky bezúhonnosti u myslivecké stráže jsou zpřísněny ustanovením § 12 odst. 5 zákona o myslivosti, kde je pro mysliveckou stáž stanoveno, že k zahlazení odsouzení dle trestního zákona se nepřihlíží. Pokud by podle tohoto ustanovení mělo být postupováno i v případě mysliveckého hospodáře, zákon by tak stanovil. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že pro mysliveckého hospodáře platí stejná kritéria bezúhonnosti jako pro mysliveckou stráž a k zahlazení odsouzení se nepřihlíží, jak plyne ostatně i ze skutečnosti, že bezúhonnost se dokládá opisem z evidence rejstříku trestů, ve kterém jsou uváděna i zahlazená odsouzení, a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 19. 6. 2013 obdržel správní orgán prvního stupně návrh Mysliveckého sdružení Nošovice – Nižní Lhoty, o. s., na ustavení žalobce mysliveckým hospodářem honitby. Správní orgán prvního stupně si vyžádal opis z evidence Rejstříku trestů, v němž bylo mimo jiné uvedeno odsouzení žalobce rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku s poznámkou, že na odsouzení se vztahuje amnestie prezidenta republiky ze dne 8. 5. 1980.

Rozhodnutím ze dne 19. 8. 2013 správní orgán prvního stupně zamítl návrh na ustanovení žalobce mysliveckým hospodářem v honitbě. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti dle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že pro mysliveckého hospodáře platí stejná kritéria bezúhonnosti jako pro mysliveckou stráž a k zahlazení odsouzení se, v souladu s ustanovením § 12 odst. 5 zákona o myslivosti, nepřihlíží. Žalovaný dále vycházel ze skutečnosti, že obecně platí, pokud se při ověřování bezúhonnosti nepřihlíží k zahlazení odsouzení, prokazuje se tato opisem z evidence Rejstříku trestů. V opačném případě se k ověření využívá toliko výpisu z evidence Rejstříku trestů.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Skutkové okolnosti nebyly mezi účastníky řízení sporné. Žalobce byl odsouzen pro úmyslný trestný čin rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku, dle opisu z evidence Rejstříku trestů je jeho odsouzení zahlazeno. Spornou otázkou je otázka právní, a to, zda u něj byla splněna podmínka bezúhonnosti dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře.

Pro posouzení sporné právní otázky jsou podstatná následující ustanovení zákona o myslivosti:

Podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti, ve znění zákona č. 124/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, účinného od 1. 7. 2008, je mimo jiné předpokladem pro zastávání funkce mysliveckého hospodáře bezúhonnost osoby s odkazem na ustanovení § 12 odst. 4 (jedná se o ustanovení, které se vztahuje k ustanovení myslivecké stráže a podle něhož za bezúhonného se pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo byl uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku myslivosti nebo komu byla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona), s dovětkem, že k uloženým pokutám za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky). Podle ustanovení § 35 odst. 2 zákona o myslivosti orgán státní správy myslivosti, který rozhoduje o ustanovení mysliveckého hospodáře, si k ověření bezúhonnosti podle odstavce 1 písm. c) vyžádá podle zvláštního právního předpisu opis z evidence Rejstříku trestů (v elektronické podobě). Ke splnění podmínky bezúhonnosti je také třeba předložení čestného prohlášení, jímž fyzická osoba prokáže, že na úseku myslivosti jí nebyla pravomocně uložena sankce za spáchání přestupku podle zákona o přestupcích, ani jí nebyla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona.

Bezúhonnost jako podmínka pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře je tedy definována odkazem na bezúhonnost stanovenou pro mysliveckou stráž. I pro ověření podmínky bezúhonnosti je správní orgán rozhodující o ustanovení myslivecké stráže oprávněn podle ustanovení § 12 odst. 5 cit. zákona vyžádat si opis z evidence Rejstříku trestů (rovněž v elektronické podobě). Přitom je v ustanovení § 12 odst. 5 věty druhé cit. zákona výslovně stanoveno, že při posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží k zahrazení odsouzení podle zvláštního zákona (s odkazem na ustanovení § 69 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon).

Předchozí právní úprava zákonných předpokladů pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře účinná do 30. 6. 2008 byla poněkud odlišná. Zákonem č. 59/2003 Sb. byla s účinností od 28. 2. 2003 novelizována i ustanovení týkající se mysliveckého hospodáře. Nejenže bylo nově stanoveno, že k prokázání bezúhonnosti se dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti předloží pouze výpis z evidence Rejstříku trestů [tedy nikoli opis, jako dosud dle ustanovení § 12 odst. 5, ve spojení s ustanovením § 35 odst. 6 zákona o myslivosti, ve znění do 27. 2. 2003, a jako následně dle ustanovení § 35 odst. 2 zákona o myslivosti, ve znění účinném od 1. 7. 2008], zároveň bylo v § 35 odst. 6 zákona o myslivosti zakotveno, že pro ustanovení mysliveckého hospodáře platí obdobně ustanovení § 12 odst. 3, tedy nikoli i ustanovení § 12 odst. 4 až 6, jako tomu bylo do 27. 2. 2003. K této novelizaci byla vydána důvodová zpráva, která hovořila o tom, že myslivecký hospodář není veřejným činitelem jako myslivecká stráž, a je proto nesprávné, aby byla uplatňována stejná kritéria při jejich výběru. Tento úmysl zákonodárce odlišit podmínky pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře a do funkce myslivecké stráže již v důvodové zprávě k další novelizaci ustanovení § 35 zákona o myslivosti vyjádřen nebyl. Důvodová zpráva k zákonu č. 124/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, v části týkající se novelizace některých ustanovení zákona o myslivosti zmiňovala legislativně technickou úpravu (zjevně související s možností předávání žádostí i výstupů z evidence Rejstříků trestů v elektronické podobě způsobem umožňujícím dálkový přístup) ve vztahu k novelizovaným ustanovením § 35 a § 47 zákona o myslivosti, pouze zmínila povinnost orgánu rozhodujícího dle ustanovení § 35 zákona o myslivosti vyžádat si opis z evidence Rejstříku trestů pro prověření bezúhonnosti ve vztahu k funkci mysliveckého hospodáře. Ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti (tedy včetně odkazu na ustanovení § 12 odst. 4 téhož zákona) novelizací nikterak dotčeno nebylo.

Podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti je „uživatel honitby povinen navrhnout orgánu státní správy myslivosti ustanovení mysliveckého hospodáře. Předpokladem pro zastávání této funkce je, že navržená osoba je bezúhonná, (§ 12 odst. 4); k uloženým pokutám za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky“. Podle ustanovení § 35 odst. 2 zákona o myslivosti si „orgán státní správy myslivosti, který rozhoduje o ustanovení mysliveckého hospodáře, si k ověření bezúhonnosti podle odstavce 1 písm. c) vyžádá podle zvláštního právního předpisu opis z evidence Rejstříku trestů“. Podle ustanovení § 12 odst. 4 zákona o myslivosti se „za bezúhonného se podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku myslivosti nebo komu byla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona“.

Z výše uvedeného je jasně patrné, že zákon o myslivosti se po novelizaci provedené zákonem č. 124/2008 Sb. stal v otázce bezúhonnosti mysliveckého hospodáře nekonzistentním, když na jednu stranu obsahuje v ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) odkaz pouze na ustanovení § 12 odst. 4 (a nikoli rovněž na ustanovení § 12 odst. 5, které výslovně uvádí, že se k zahlázení odsouzení nepřihlíží), ale na stranu druhu nahradil požadavek na výpis z rejstříku trestů požadavkem na opis z rejstříku trestů, který se napříč právním řádem používá jen tehdy, je-li posuzována bezúhonnost bez ohledu na případné zahlázení odsouzení (jako např. u myslivecké stráže). V této souvislosti soud připomíná, že právě uvádění zahlázených odsouzení je informace, která především odlišuje opis z rejstříku trestů od výpisu z něj.

V projednávané věci se tak střetávají dvě interpretace této inkonzistence zákona. Žalobce zastává názor, že z pouhého nahrazení výpisu z rejstříku trestů opisem nelze dovodit, že by se podmínka stanovená pro mysliveckou stráž v ustanovení § 12 odst. 5 zákona o myslivosti nově vztahovala i na mysliveckého hospodáře přes absenci výslovného odkazu na toto ustanovení v § 35 téhož zákona. Žalovaný naproti tomu opírá svou argumentaci právě o skutečnost, že se bezúhonnost nově dokládá opisem z rejstříku trestů, který by nemělo smysl vyžadovat, pokud by se i nadále mělo přihlížet k zahlázení odsouzení.

Soud po zvážení výše uvedené argumentace a legislativního vývoje právní úpravy zákona o myslivosti dospěl k závěru, že argumentace žalovaného neobstojí. Podle ustanovení § 12 odst. 4 zákona o myslivosti, který skrze odkaz v ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) téhož zákona platí i pro mysliveckého hospodáře, se za bezúhonného podle tohoto zákona nepovažuje (mimo jiné) ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Podle ustanovení § 70 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů, bylo-li odsouzení zahlázeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen. Toto ustanovení představuje obecné pravidlo, které je nutné použít u všech ostatních právních předpisů požadujících bezúhonnost, leda by tyto předpisy výslovně stanovily jinak. V případě zákona o myslivosti tak výslovně stanoví ustanovení § 12 odst. 5 u myslivecké stráže. Jedná se tedy o výjimku z obecného pravidla, která musí být (jako každá výjimka) vykládána restriktivně. V případě ustanovení § 35 je v souvislosti s bezúhonností odkazováno pouze na ustanovení § 12 odst. 4, a nikoliv rovněž na ustanovení § 12 odst. 5, a tato skutečnost je pro soud rozhodující. Pokud by totiž zákonodárce měl v úmyslu vrátit úpravu bezúhonnosti mysliveckého hospodáře zpět před rok 2003, mohl tak nepochybně učinit např. tím, že by do ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti doplnil vedle odkazu na ustanovení § 12 odst. 4 rovněž odkaz na ustanovení § 12 odst. 5 téhož zákona, což se však nestalo.

Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že pravomocně odsouzený pachatel úmyslného trestného činu navržený na ustanovení mysliveckým hospodářem splňuje podmínku bezúhonnosti podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c), ve spojení s ustanovením

§ 12 odst. 4 zákona o myslivosti, jestliže jeho odsouzení bylo zahlazeno podle ustanovení § 69 trestního zákona resp. podle ustanovení § 105 trestního zákoníku. Ustanovení § 12 odst. 5 věty druhé zákona o myslivosti se na mysliveckého hospodáře nevztahuje. Soud podotýká, že ke shodnému závěru došel ve skutkově obdobné věci i Krajský soud v Praze v rozsudku č. j. 46 A 73/2013-37 ze dne 29. 6. 2015.

V projednávané věci správní orgány obou stupňů pochybily, když nezohlednily zahlázení odsouzení žalobce a jejich závěr, že žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti, tak nemůže obstát.

Pro důvodnost žaloby tedy krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení v částce 3 000 Kč. Tato částka představuje zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 5. listopadu 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu